

„Защо съм учител“

Защото дядото на моя дядо бил даскал. Живеейки там някъде, в сърцето на зелената Дунавска равнина, всяка неделя ходел да пее в черквата на близко китно село - Каменец, близо до Плевен. Там му харесали хората. Опиянил се от студената сладка вода на трите селски чешми, влюбил се в девойка. Поканили го да се задоми при тях. Съгласил се. Местните събрали жълтици, купили земя от бея, построили училище. То било бяло като птица, със светнали прозорци, лъскав покрив и широк двор. Там моят пра-прадядо започнал да даскалува. Било 1868 година. Купил си къща близо до мегдана. Оженил се за девойката, родили им се синове, дъщеря... И днес, като ме питат от кои хора съм, казвам, че съм от Даскалята, рода на майка ми...

Защото, когато четях „Дейвид Копърфийлд“, баба ме поглеждаше със сивите си пронизателни очи и ме питаше: „Вилеее, къде ще си търсиш главата?“. За две седмици бях прочела списъка с книги за пети клас и ми бяха поставили очила.

Защото веднъж на детска екскурзия в град със стари къщи, построени до небето, учителка ни показва паметник на мъж с дълга дреха, с вдигнати към слънцето ръце, а зад него университет, където „се става учител“.

Защото тати, преди да умре в петък, ме попита кой ден сме, после спокойно преброи дните до понеделник, когато трябваше да съм на работа и ми каза с топъл, мек глас: „До тогава ще се оправя...“

Защото днес, когато влизам в училището, в което работя, сутрин мирише на нещо познато, отдалечено назад във времето. Тогава е полутъмно и тихо, въздухът е млад и диша. Никъде по света не откривам този мирис. Само тук. Мирише на моето детство. А то стои там, зад ъгъла и наднича. Над челото му е паднал кичур тъмна коса, единият чорап е леко свлечен надолу, а по гуменките сребристо потрепва улична прах. На коляното има рана, скрита с жълта лепенка. И се усмихва закачливо. Намига ми. Очите му блестят с игриви кафяви пламъчета, а на вратлето, нанизан на бял ластик, виси ключът от дома в моя град. Ключът на чистото щастие, на огромната надежда, на неспирните очаквания. Мирише ми така, както миришеше детската градина, в която ходех. Там в потъналата сред високи зелени дървета, стара сграда, тати ме оставя по тъмно, за да отиде първа смяна в завода, а аз чакам в прозореца слънцето. Така миришеше първото ми училище, където мама ме заведе, за да отворят моите учителки ума, сърцето и душата ми за сладостта на познанието.

Днес пораствам с всеки нов випуск, а с всеки следващ отново ставам малка. Днес съм завинаги търсеца, питаща, опияняваща се. Виждали ли сте как горят детските очи, когато научават, когато на раменете им израстват крила и политат, когато разрешават проблем, виждат света, какъвто е?

Тези очи днес карат даскалската ми кръв да шумти, изненадват ме, говорят ми, указват ми пътя към бъдещето, което няма да видя, но за което ще подготвя тези деца, а може би и техните деца.

Днес съм учител защото детето с аутизъм ме заземява, обръща моето вътре навън и ставам меко кадифе, тих полъх, аромат на вишни.

Защото детето в инвалидна количка трябва да повярва, че го искаме сред нас, че не може да е живо, влизайки все по-навътре в черупката на страха, неможенето, срама.

Защото детето с хиперактивност тупти като голо сърце и пространството за него е жарава, която остри сетивата му и трябва да го спра, преди да го изпепели.

Защото има дете, което е мой син и казва, че иска да стане учител – по математика.

Защото имам електронен дневник, контролни, планове за подкрепа. Защото имам толкова много работа, която обичам – толкова, че не искам тя да свършва. Ако това се случи, значи вече не съм сред хората, а съм при звездите, където отдавна ме чакат предците ми.

Учител съм, защото моят избор е осъзнат, предречен, унаследен, заплатен с труда и живота на семейството и рода ми. И във времето и пространството имам своето тук и сега. За малко. Колкото трае едно човешко съществуване.

Втора награда в конкурса „Защо съм учител“

Автор: Виктория Костадинова

с. Селановци, обл. Враца

Основно училище „Никола Йонков Вапцаров“

Предмет - история и цивилизации

Длъжност - Психолог